

[Glistrup.]

gynder at forberede det næste års, men bevarer, om vi skal flytte det en måned eller to, det kan man diskutere, men det her er bare princippet, hvor vi siger, hvad vi mener må være den rigtige frist.

Men, siges det så af hr. Steen Folke og af skatteministeren og mange andre som det fjerde argument: er det ikke at gavne selvstændige erhvervsdrivende? Hermed sætter man jo faktisk idiotstemplet på ryggen af skattevæsenets personale. Hvis vi først fik en sådan lov, så siger det sig selv, at så vil skattevæsenets personale indrette sig efter at gå på de væsentlige sager, erhvervsdrivendes sager, i tide og sørge for at tilrettelægge deres arbejde hensigtsmæssigt. Hvis ellers man har en fornuftig arbejdsledelse i skattevæsenet, så er der ikke skygge af hold i det, man siger om, at det særligt er de selvstændige erhvervsdrivende, der skulle profitere.

Så kommer skatteministeren for det femte med en indvending, som vi kan sige også har kostet os megen overvejelse, nemlig om man skulle undtage de såkaldte bevidste skatteunddragelser. Når vi ikke har gjort det, så er det, fordi vi opfatter dette forslag som først og fremmest et forslag til beskyttelse af rengøringskoner og dermed ligestillede, som jo i de juridiske terminologier er dem, der er de bevidste skatteunddragere. Derfor har vores valg været det, der fremgår af forslaget. Vi har lige præcis den stik modsatte opfattelse af disse, skal vi sige ikke særligt dybtgående analyser, som hr. Knud Jespersen m.fl. gjorde sig til talsmand for heroppefra.

Hr. Gudme og skatteministeren mente, at personalebehovet ville blive større, men det er, fordi de ikke kender til moderne arbejdsledelse. Hvis man virkelig sørger for med et hensigtsmæssigt tilrettelagt personaleantal over en passende periode at få løst problemerne, så kan man løse meget mere end ved de tomgangssysler, man kører i øjeblikket i skattevæsenet, fordi man har disse uendelige frister og kan køre tingene igennem.

Så kommer problemet om nettoprovenutab. Hvad tror skatteministeren en sådan typisk skattesag reelt koster samfundet om, hvorvidt værdien af privat kørsel skal være 4.000 kr. eller 7.000 kr.? Den koster 30.000,

40.000, 50.000 kr., så der er direkte penge at hente på at skære disse ting væk.

Endelig som det ottende og sidste argument, som vi fik gentaget her i dag fra modstandernes side — det var hr. Karl Nielsen og hr. Hagen Hagensen, der var inde på det: ja men vi kan jo bare gøre de lokale myndigheders afgørelser endelige, eller vi kan bare fastsætte et klagegebyr eller afskære småsager fra at blive påklaget osv., altså man kan bare løse problemet ved at gå den vej og give borgerne dårlig service. Ja, det er en holdning, men det er bare ikke fremskridtspartiets holdning. Vi vil forbedre forholdene for både skatteborgerne og det offentlige, og dette forslag er en måde at gøre det på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om afgift af arv og gave [af Stetter m. fl.].

(Lovforslag nr. 205. Fremsat 16/4 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Spørgsmålet om barnløse ægtefællers arvegift optager jo sindene en del. Bl. a. har forslagsstillernes partifælle, fru Hanne Budtz, to gange, i 1966 og i 1968, stillet spørgsmål herom i folketingets spørgetid. Spørgsmålet i 1968 var stillet til daværende finansminister Poul Møller, og jeg kan faktisk tiltræde hans svar til fru Hanne Budtz. Jeg skal dog gøre nogle bemærkninger, ikke mindst på baggrund af, at der igen i offentligheden føres ret megen debat omkring de barnløse ægtefællers situation med hensyn til arveafgift.

Hr. Poul Møller udtalte, at en fuldstæn-

[Ministeren for skatter og afgifter.]

dig ophævelse af arveafgiften mellem ægtefæller ville betyde et væsentligt brud på hovedprincippet i arveafgiftsloven, hvorefter der skal erlægges afgift til staten, når formuegoder skifter ejer ved arv. Poul Møller nævnte, at andre forhold end barnløshed udløser arveafgiftspligt for den efterlevende ægtefælle. Hvis den førstafdøde ægtefælle efterlader særeje, skal dette skiftes, og en ægtefælle, der har kunnet udnytte den i lovgivningen hjemlede adgang til at forblive hensiddende i uskiftet bo, skal skifte med medarvingerne, hvis den agter at indgå nyt ægteskab. Selv om en i uskiftet bo siddende ægtefælle udøver en fri ret, fri råden over hele fællesboet, er det dog ikke en ejers råden, og for at opnå en sådan over sin andel i boet, må ægtefællen begære boet skiftet.

Ofte vil ægtefællerne selv ved deres dispositioner kunne afbøde mindre rimelige følger af arveafgiftspligtens indtræden. Hvis f. eks. en formuende person, der indgår ægteskab med en ikke-formuende, ikke ønsker at komme til at svare arveafgift af sin egen formue, vil man kunne undgå dette ved at oprette ægtepagt.

Endelig anførte Poul Møller, at spørgsmålet næppe havde så stor betydning, efter at arveafgiften for ægtefæller i 1964 var lempet, og kom med nogle statistiske oplysninger, der belyste dette.

Disse forhold gjorde, at Poul Møller ikke fandt det rimeligt, at spørgsmålet toges op til særskilt behandling, men at det burde afvente en eventuel almindelig revision af arveafgiftsloven. Poul Møller var dog villig til at se på, om prisudviklingen siden 1964 kunne begrunde en forhøjelse af den afgiftsfrie bundgrænse for ægtefællers arvelodder. I 1969 blev denne bundgrænse forhøjet til 100.000 kr. Ved den i 1972 gennemførte generelle forhøjelse af arveafgiften bibeholdtes denne bundgrænse, og der indførtes en adgang, især med henblik på de barnløse ægtefæller, til at få henstand med arveafgiftens betaling. Disse forhold gør, at problemet måske ikke har den betydning, forslagsstillerne mener.

Desværre er den seneste arveafgiftsstatistik af ret gammel dato. Den er fra finansåret 1970-71, og dér blev det samlede antal arvelodder til ægtefæller opgjort til knap 3.500, hvoraf godt 3.000 var på under 100.000

kr., medens alene 457 lå over 100.000 kr., og heraf lå enda de 288 i intervallet 100.000-199.000 kr., hvor arveafgiften ligger mellem 0 kr. og 13.490 kr.

Hvis man sammenholder disse tal med afgiftsskalaen, ser man, at hvis arven f. eks. er på 400.000 kr., så er afgiften 48.000 kr., af 1 mill. kr. er afgiften 192.000 kr., og når arven er over 1 mill. kr., skal der af det overskydende beløb betales 32 pct. Hvis der var fælleseje i ægteskabet, betyder det, at den, der arver 200.000 kr., 400.000 kr. eller 1 mill. kr. efter sin ægtefælle, har henholdsvis 96 pct., 93 pct. og ca. 90 pct. tilbage af fællesboet, når arveafgiften er betalt. Ægtefælleafgiften indbragte i finansåret 1970-71 ca. 11 mill. kr., et provenu, jeg ikke finder man uden videre kan se bort fra, og i øvrigt faldt over 3 mill. kr. på 10 arvelodder i gruppen over 1 mill. kr., dvs. på meget store arvelodder.

De ægtefæller, for hvem arveafgiften, hvis boet i det væsentlige omfatter en fast ejendom og kun ganske få likvide midler, kan virke hård, kan hjælpes gennem henstandsordningen, som jeg nævnte før. Men jeg kan i øvrigt oplyse, at man kun har modtaget ganske få anmodninger om henstand, og i de fleste tilfælde har man kunnet give henstand med arveafgiften og også med påløbne renter.

Jeg kan derfor tiltræde Poul Møllers konklusion om, at der ikke er grund til at tage dette spørgsmål op til særskilt behandling.

Endvidere må jeg pege på, at lovforslaget i hvert tilfælde ikke kan gennemføres i den foreslåede skikkelse. En ændring som foreslået gør det nødvendigt at ændre flere bestemmelser i loven. Efter forslagets ordlyd ophæves pligten til at svare gaveafgift for vederlagsfri overdragelse til en ægtefælles særeje ikke, men alligevel vil det også blive nødvendigt med visse ændringer i lovens gaveafgiftsafsnit.

Da jeg som sagt mener, at de ægtefæller, for hvem pligten til at svare arveafgift ved den anden ægtefælles død virker mindre rimelig, kan hjælpes gennem henstandsordninger, så finder jeg, at i hvert fald de hovedhensyn, som forslagsstillerne lægger til grund, nemlig økonomiske årsager, ikke gør det nødvendigt at ændre arveafgiftsloven som foreslået i det lovforslag, vi i dag har til behandling.

Karl Nielsen (S):

Da mit partis ordfører, hr. Poul Mortensen, er forhindret i at være til stede, skal jeg ganske kort præcisere socialdemokratiets stilling til det foreliggende lovforslag.

Formålet med dette lovforslag er helt at afskaffe bestemmelsen om, at der skal betales afgift af arv, som tilfalder arveladers ægtefælle. Det siges i bemærkningerne til lovforslaget, at enker eller enkemænd ofte chokeres, når de konstaterer, at der skal betales afgift af arv efter den afdøde ægtefælle. Jeg vil hertil sige, at med de procent-satser, der gælder i den eksisterende lov, vil choket efter min mening være minimalt, særlig når man i den nugældende lov har en bestemmelse om en henstandsordning.

Af de her nævnte grunde finder socialdemokratiet det unødvendigt at ændre loven som foreslået af det konservative folkeparti.

Anders Andersen (V):

Da mit partis ordfører, hr. Jens Foged, ikke kan være til stede, skal jeg fremsætte nogle bemærkninger om det lovforslag, der er fremsat.

Jeg har hæftet mig ved de argumenter, som ministeren for skatter og afgifter brugte med henvisning til Poul Møllers udtalelser i sin tid. Jeg mener alligevel ikke, det kan være afgørende, hvad der blev udtalt for nogle år tilbage. Tidligere justitsminister fru Nathalie Lind havde sat et undersøgelsesarbejde i gang netop med hensyn til den problemstilling, der her er rejst. Også i skattedepartementet havde vi foretaget visse overvejelser med henblik på ændringer i den gældende lovgivning.

Fra 1926 og frem til 1964 kunne barnløse ægtefæller, efterlevende ægtefæller, hensidde i uskiftet bo. I 1964 ændrede man loven. Der er nu gået så lang tid, at der i og for sig er baggrund for, at man prøver at foretage en nyvurdering af virkningerne af denne ændring.

For venstres vedkommende må vi sige, at det virker temmelig urimeligt, at kriteriet barnløs eller ikke-barnløs skal være afgørende for, om man kan hensidde i uskiftet bo. Jeg er fuldstændig klar over, der er en lang række problemer forbundet med disse overvejelser, problemer, som naturligvis egner sig til undersøgelse og vurdering under udvalgsbehandling. I øjeblikket virker det

sådan, at man i givne situationer er bedre stillet ved at leve i et papirløst ægteskab end ved at gå ind i et ægteskab med henblik på, hvordan virkningerne er af arveafgift.

Det ligger sådan, at hvis en af parterne til den fælles formue, som man har i et ægteskab — og lad os sige, det er den længstlevende ægtefælle — tilfører hovedparten af de værdier, der også vil være til stede, hvis den anden ægtefælle dør, så bliver man efter de gældende regler sat i arveafgift af en formue, som man selv har tilført ægteskabet. Modsat kan man selvfølgelig sige, at hvis det er den anden, der dør, så får man en fordel ud af det, men det begrundes i og for sig kun, at hele problemet bliver taget op til vurdering.

Jeg er ikke enig med ministeren for skatter og afgifter, når han med en håndbevægelse siger: ja men man kan jo få henstand. Det kan man godt, men man skal svare renter, og renten er 1 pct. over diskontoen. Med det renteniveau, man har, og den diskonto, man har, så kan det godt blive en vældig belastning for erhvervsvirksomheder, hvor man pludselig skal til at udrede en ekstra ydelse på baggrund af en sådan arveafgift, og hvor det måske ikke er så nemt at trække et beløb ud af virksomheden og indbetale til staten og derved undgå renten.

Der er altså mange problemer, der er grund til at se på, og jeg kan for mit vedkommende sige, at vi fra venstres side vil gå ind i en positiv vurdering af disse problemer og være medvirkende til at skabe ændringer, som er mere hensigtsmæssige.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet ser med en vis sympati på det lovforslag, der er til første behandling i dag. Jeg tror, der er, som den forrige ordfører var inde på det, flere problemer i det, end skatte- og afgiftsministeren gav udtryk for i sin tale.

Den kraftige inflation har jo ført til, at friværdien i faste ejendomme, som er anskaffet for en menneskealder siden, ofte er på flere hundrede tusinde kroner, selv når der er tale om beskedne og ganske almindelige enfamiliehusene, og derfor kan efterlevende ægtefæller ofte eje papirformuer, hvoraf der skal svares arveafgift, men arveafgiften er jo ikke papirpenge, det er penge, som enten

[Kjærulff-Schmidt.]

skal skaffes her og nu, eller som man rigtigt kan opnå henstand med. Men det er langtfra altid en tilfredsstillende løsning for en enke eller en enkemand at skulle bede om henstand hos det offentlige.

Der var flere problemer i dette her end det, den forrige ordfører var inde på. Der er også problemet om de to typer af arv, som i virkeligheden kendes. Der er de situationer, hvor der er tale om fremadrettet arv til yngre generationer, og hvor der jo hidtil har været enighed om, at der er en rimelig begrundelse for at have arveafgifter. Men spørgsmålet er, om man kan bedømme den anden type arv, nemlig hvor arven bliver i samme generation eller måske oven i købet går tilbage til en ældre generation end arveladers på tilsvarende måde, om der virkelig er de samme begrundelser for at vurdere denne type arv på samme måde som den arv, der rettes fremad.

Det vil vi godt være med til at drøfte, og der er også flere andre spørgsmål, der skal ses lidt mere detaljeret på, tror jeg, end skatte- og afgiftsministeren måske gav udtryk for i sin tale. Men som sagt er udgangspunktet, at vi ser med en vis sympati på lovforslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ministeren for skatter og afgifter sagde, at dette lovforslag næppe drejede sig om det store antal, og det er jo nok en korrekt oplysning, men til gengæld må man indrømme, at det drejer sig om forhold, hvor den efterlevende som hovedregel vil være i en situation, hvor skattevæsenets krav ikke sjældent vil virke brutalt og umenneskeligt, og jeg synes, at vort samfund også i denne situation bør optræde medmenneskeligt.

Min stilling til det konservative forslag vil være, at vi bør klare situationen for disse få eller flere ved at give dem adgang til at hensesidde i uskiftet bo. Jeg ved godt, at man kan benytte lejligheden til nu at komme med billige vittigheder om at skulle hensesidde i uskiftet bo med staten, men det drejer sig først og fremmest om et menneskeligt problem, og jeg synes, at det danske samfund har råd til at optræde medmenneskeligt.

Må jeg så sige, når skatteministeren derefter afviser problemet med den begrundelse, at det er for lille til at tage op til særskilt

behandling: ja men så kan det da være, at ministeren kunne tage flere andre ting op til behandling, som også trænger til at rettes. Jeg minder om, at da vi forrige gang havde et forslag til lov om afgift af arv og gave, da sagde den daværende socialdemokratiske finansminister, at han vidste, der var mange enkeltproblemer, som burde tages op. Dengang ventede han på nogle betænkninger, som vistnok siden er kommet. Derfor tror jeg, at ministeren i stedet for totalt at afvise at tage dette problem op skulle sige: vi vil gerne overveje dette og så komme med løsninger på en række problemer. I den forbindelse må jeg måske minde ham om, at vi fra radikal side for et par år siden, da vi sidste gang forhandlede et forslag om afgift af arv og gave, gjorde opmærksom på, at det administrativt måtte være noget nær Ebberød Bank at begynde at kræve arveafgift af blot 1.000 kr. Det er simpelt hen for småt til, at det kan betale sig.

Når det er sagt, så vil jeg da også gerne i anledning af det, hr. Kjærulff-Schmidt sagde, gøre opmærksom på, at selv efter den skærpelse, der fandt sted under finansminister Grünbaum, så har dansk arvelovgivning, så vidt jeg kan skønne, sammenlignet med de fleste andre lande en ganske overordentlig mild beskatning. Den har nok samme satser som de amerikanske, men man skal jo huske på, at når vi skal til at betale arveafgifter i Danmark, så deler man det i forhold til det antal personer, der skal arve. I Amerika beregnes arveafgiften af den samlede sum, der går i arv, og det giver jo en kolossal forskel, eftersom begge lande opererer med arvefri beløb og har progression nu inde i det.

Alt i alt håber jeg altså, da der efter vor mening er et problem, der skal løses, at skatteministeren vil love at tage det op i forbindelse med andre. Vil han ikke det, vil jeg håbe, at vi sammen med andre kan blive enige om, at også en efterlevende mand eller kone skal have ret til at hensesidde i uskiftet bo, selv om de ikke har børn.

Ebba Strange (SF):

Mit partis ordfører er desværre forhindret i at være til stede, og jeg skal derfor ganske kort på socialistisk folkepartis vegne sige, at vi ser med meget ringe sympati på dette forslag. Vi kan også henvise til, at arveafgiften

[Ebba Strange.]

blev lempet i 1964, og vi finder ikke begrundelserne til at lempe den igen tilstrækkeligt klare.

Så vil jeg gerne tilføje, at det jo er påfaldende, med hvilken sympati man i dette ting modtager forslag, der begunstiger dem, der i forvejen er velbegunstiget i dette samfund. Man kunne ønske sig, at der var den samme sympati, når det drejede sig om forslag, der skulle gavne vilkårene for dem, der i dette land er rigtige stillede.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg må sige om lovforslaget, at hos os vækker det en hel del sympati. Det, der er anført, at det ikke skulle være det store antal, kan ikke rokke ved denne sympati, for vi mener, at et mindretal må have lige så stor ret som et flertal. At der ikke skulle være nogle økonomiske årsager for enker og enkemænd, det mener jeg der nok kan være efter disse høje vurderinger, som vores ejendomme efterhånden kommer op i, og der er ikke nogen justering af disse satser i arvelovgivningen.

Der kan vel nok være en hel masse problemer, som jeg klart skal indrømme at jeg ikke på nuværende tidspunkt kan gennemskue. Visse problemer er der i det, men hvor store de er, tør jeg altså ikke sige. Man kan f. eks. forestille sig, hvis man nu er 70 år, at man går hen og gifter sig med en, der er 20 år, for at vedkommende skal have lov til at få en pengesum afgiftsfrit efter én. Der kan vel være en slags omgåelse med hensyn til at skulle betale afgift til staten. Sådanne problemer kan der vel være i det, og flere andre kan der jo nok være, men jeg må sige som andre, at vi jo må se nærmere på det i udvalget. I hvert fald er vi positivt indstillet over for intentionerne i forslaget.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg lyttede til den foregående ordfører, og jeg er glad over vendingen — jeg går ud fra, at den er filosofisk — at mindretallet skulle have lige så meget ret som flertallet. Gid det måtte gå sådan i det høje ting; så kunne det være, vi kunne begynde at behandle nogle skattelove på en mere fornuftig måde.

Hvad angår det foreliggende forslag, så har vi ikke lyst til at være med til at revidere det nu. Ikke, som skatte- og afgiftsministeren

sagde, fordi sagen var for lille; vi synes nemlig ikke, der er sager, der er så små, at man ikke skal tage fat i dem, og ministeren har jo til andre tider sagt til os, når vi har stillet forslag, at da var sagerne for store til at blive behandlet, så den argumentation for afvisning er ikke så god. Man må afvise sagen på kendsgerningernes grund, og her står vi over for, at de, der har problemer med arveafgiften, det er dem, der også igennem et langt liv har haft muligheder for, både gennem samfundsskabte værdier og på anden måde over inflation, at berige sig, og derfor finder vi intet grundlag for, at man skulle lempe det yderligere.

I anden forbindelse kunne man diskutere problemerne — jeg siger udtrykkeligt: diskutere problemerne — om uskiftet bo, men vi vil altså ikke være med til at revidere den nugældende lov. Vi synes, den er mere end meget lempelig, og undtagelsesvis er jeg toltalt enig med skatte- og afgiftsministeren i hans bemærkninger om lovforslagets karakter.

Steen Folke (VS):

Vi i VS er imod lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger at gøre. Ministeren dækkede sig ind under et svar, som Poul Møller har afgivet til fru Hanne Budtz. Jeg forstod, det var engang i 1968. Jeg er enig med hr. Anders Andersen: denne udtalelse kan ikke være afgørende. Der er sket meget siden 1968, og der er baggrund for en nyvurdering, først og fremmest fordi inflationen har medført, at de nuværende satser og de nuværende beløbsgrænser ikke er tidssvarende.

Ministeren siger, at enker og enkemænd uden børn kan få henstand, og det kan de, men der har ikke været så forfærdelig mange ansøgninger. Jeg tror, det skyldes, at de pågældende ikke er klar over, at de har mulighed for at opnå denne henstand. Jeg forsikrer for, at de tilfælde, jeg har oplevet, viser, at de pågældende ofte kommer i en meget vanskelig situation, og jeg kan slet ikke acceptere hr. Karl Nielsens bemærkninger om, at de pågældende ikke oplever dette som noget af et chok.

Jeg forstår ikke socialdemokratiets stilning i denne sag. Det er også dette partis

[Stetter.]

interesser, som skal forsvares. Ganske jævne familier med forholdsvis små indkomster, der sidder i et hus, kommer ud for den situation, hvis de ikke har børn, at når den ene af ægtefællerne dør, skal den anden betale en temmelig stor afgift, og det er en hård belastning for et sådant budget.

Jeg mener, at hr. Kjørulff-Schmidts risiko for at misforstå forslaget kun drejer sig om problemet med enker og enkemænd uden børn. Det drejer sig kun om at undgå, at den længstlevende skal betale afgift af den arvelod, som vedkommende får fra sin ægtefælle, og vi tænker ikke på noget som helst andet i denne forbindelse. Det er en detalje, det var en detalje, som også var oppe under behandlingen af revisionen af loven i 1972, tror jeg, det var, men denne detalje druknede i alle de mange andre problemer. Nu har folketetinget tid til og ro til at få rettet dette spørgsmål op.

Jeg kan kun konstatere, at der er udtalt sympati for forslaget fra et flertal her i folketetinget, og på denne baggrund går vi til udvalgsarbejdet, og vi håber, at det lykkes at få ministeren til at arbejde med på at få gennemført en ændring. Jeg går ud fra, at jeg er enig med ministeren for skatter og afgifter i, at det ikke er noget argument, at der skal gennemføres andre ændringer. Her er tale om en simpel retfærdighedshandling, og jeg går ud fra, at vi kan få bistand i udvalget til de andre ændringer, som måtte være nødvendige.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Kun ganske få bemærkninger. Den ene skal være den, at jeg gerne skal medgive, at der er sket noget siden 1968. Det er der. Der er bl. a. sket det, at man har fordoblet det fribeløb, der kan være i et ægteskab, før der bliver tale om arveafgift. Der er også sket noget andet, og jeg ved, det var det, både hr. Anders Andersen og hr. Stetter tænkte på, nemlig en inflationsudvikling.

Når jeg har indtaget den holdning til forslaget, som jeg gav udtryk for i mit første indlæg, så er det, fordi man ved at gå ind på dette forslag bryder med det princip, at man betaler arveafgift, når der rent faktisk falder arv. Det gør der jo rent faktisk i forbindelse med, at den ene ægtefælle falder bort.

Derudover skal jeg gøre den bemærkning, at jeg selvfølgelig er parat til at medvirke under udvalgsarbejdet, parat til at bidrage med de oplysninger, som udvalget måtte ønske til en vurdering af det forslag, der her er fremsat af det konservative folkeparti.

Kjørulff-Schmidt (FP):

Blot til hr. Stetter: jeg har absolut ikke misforstået forslaget på nogen som helst måde. Jeg nævnte i min ordførertale nogle problemer, der hænger ganske nøje sammen med det problem, forslaget forsøger at behandle, nemlig problemet om, hvorvidt man skal behandle den fremadrettede arv anderledes end den arv, der bliver i samme generation eller går en generation tilbage. Det er lige præcis det problem, forslaget tager stilling til, og det var det problem, jeg omtalte, og som jeg synes skal drøftes nærmere i udvalget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Jeg skal her i denne omgang nøjes med at udtrykke glæde over ministerens sidste bemærkninger.

Det er ikke undertegnede, der har henvist til svaret i 1968. Jeg er fuldstændig klar over, at der er sket noget, nemlig ved lov nr. 274 af 7. juni 1972. Det er rigtigt, at vi bryder med et princip, men hvis princippet er forkert, mener jeg ikke, der kan være noget som helst i vejen for at bryde med det, og jeg mener, at dette princip er forkert. Det er ikke rimeligt, at enker og enkemænd uden børn skal betale afgift ved dødsfald. Staten må vente med at få sin afgift, til begge ægtefæller er døde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om indførelse af karensdage for of-